

mussen og Fritz Richard Rasmussen, alle Danske, som er sigtede for russisk Spionage og efter al Sandsynlighed alle vil blive aktioneret. Det var i København. Udenfor København er der i Aarhus ved Aarhus Ekstraret i September 1917 afsagt Dom — men jeg har paa den korte Tid ikke kunnet faa Sagens Akter hertil fra Aarhus — mod Poul Emil Oscar Pouplier, K. Berg, Hans Rudolf Panduro Hansen, Peter Jacobsen og Jeppe Christian Petersen, altsaa i alt 5, der alle er idømte Fængselsstraf. Om Straffens Størrelse kan jeg i dette Øjeblik ikke give nærmere Oplysning. Man vil altsaa se, at det ingenlunde er saaledes, at Loven af 1914 om Straf for Spionage her i Landet ikke anvendes i Tilfælde af, at Spionagen har en alvorlig Karakter.

Finansministeren (Brandes): Det vil neppe være til nogen Nytte, at det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgekreds (N. Neergaard) og jeg strides om, hvem der ser mørkest paa Fremtiden i finansiel Henseende. Vi ser begge overmaade mørkt paa denne Fremtid, og der er heller ikke Grund til andet. Saaledes som Forholdene tegner sig i Øjeblikket, vil man vel kunne anslaa Statens Udgifter i det kommende Kalenderaar til 340 Mill. Kr. eller maaske snarere 360 Mill. Kr., 1 Mill. Kr. om Dagen. Jeg regner, at dertil de militære Formaaler efter Statsregnskabet og efter vor Erfaring medgaar omtrent 110 Mill. Kr. Der vil endvidere till Dyrtdsforanstaltninger, deri indbefattet Dyrtds-tillæg, Kornordningen, den kommende Smør- og Fedtordning, Flæskeordningen o. s. v., medgaa 110—120 Mill. Kr., og endelig vil de almindelige Udgifter paa vor Finanslov ogsaa blive henimod 110—120 Mill. Kr. Jeg kan ikke sige det nøjagtige Tal, og jeg tør heller ikke regne med andet end et Kalenderaar, fordi der af det Finansaar, vi for Øjeblikket befinder os i, er hengaaet 6—7 Maaneder, uden at alle de Foranstaltninger, som jeg her har nævnt, der vil medføre store Udgifter for Statskassen, er traadt i Kraft. Det er disse vel omtrent 360 Mill. Kr., der skal skaffes til Veje, og vi har ingen anden Mulighed for at dække dem end dels ved Skatter og dels ved Laan og endelig ved den Kassebeholdning, der i Øjeblikket er til Stede. Der hersker ikke nogen Uenighed mellem det ærede Medlem og mig i saa Henseende.

Det ærede Medlem nævnedes dog, vel nok foranlediget af mig, at Skattelovene

efter hans Mening kom for sent. Det var i Anledning af Ytringer, jeg havde brugt om, at de netop var kommet paa det Tidspunkt, da de var gennemførte. Det ærede Medlem vil i saa Henseende mene, at det havde været Finansministerens Op-gave og ogsaa Pligt at gennemføre Skattelovene tidligere, at sætte sin Indflydelse ind paa at faa disse Skattelove gennemført paa et tidligere Tidspunkt, disse Skattelove, om hvilke det ærede Medlem altsaa mener, at de nu ikke vil indbringe saa meget, som de kunde have indbragt, hvis de var blevet gennemført paa et tidligere Tidspunkt. Jeg tror, at det er et ret nøjagtigt Referat af det ærede Medlems Tanke, om ikke af hans Ord. Skattelovene er efter det ærede Medlems Mening gennemførte om ikke for sent, saa dog paa et Tidspunkt, som burde have været rykket tilbage. Jeg vil derom sige to Ting. For det første vil jeg fremhæve, at man neppe under de foregaaende Aar har kunnet være vidende om, hvor længe Verdenskrigen vilde vare, man har neppe i 1914 i Almindelighed troet eller kunnet fremsætte som en nogenlunde sikker Viden, at den vilde strække sig ud over 3 Aar. De fleste Mennesker i Europa vilde dog vel have troet, at 3 Aar vilde være den yderste Tid, man kunde regne med, ja, der er maaske ogsaa adskillige, som for godt et Aar siden troede, at man ikke behøvede at regne med mere end et Aar endnu. Dette maatte da være en Aarsag til, at man ikke skulde fremkomme med Skattelove til Dækning af Udgifter, som muligvis ikke vilde indfinde sig, i alt Fald har jeg ikke kunnet se hele Stillingen anderledes, end at det vel var nødvendigt at være forudseende, men at der hverken af Rigsdagen eller af Regeringen kunde forlanges en Forudseenhed, som med Hensyn til Krigens Varighed regnede med et næsten uindskrænket Aaremaal. Men hvad dernæst dette særlige Tilfælde, Skattelovene, angaar, vil jeg derom sige, at mine Ord skal ikke forstås saaledes, at jeg ikke har kunnet forstå og slutte mig til de Bevæggrunde, som bevirkede, at Flertalspartierne i denne Sal ikke tidligere vilde være med til Gennemførelsen af saadanne Skattelove. Det havde efter min Mening ikke været muligt og med Rette ikke muligt at bevæge Flertalspartierne paa Rigsdagen til at gennemføre saadanne indirekte Skatter, som nu er gennemførte: Forhøjelse af Jernbanetakster og lignende, paa et tidligere Tidspunkt, da man gik ud fra, at saadanne ikke behøvedes, og man